

האזרקה שרון במילחמה — אחרי המלחמה

רוצה שדמותו תישמר בהיסטוריה באור החיובי ביותר. לשם כך הוא צריך להצדיק או להעלים מישגים שעלו בחייו. לגי זול את תהילת שכונו, לפאר את מעשיו המוצלחים.

אחד מגדולי האזורים בכל התי קופות, נפוליון בונאפארט, היה גם אחד מגדולי המצטיינים במיקי צוע זה.

נגד קשרי השתיקה

עד כאן נראה כי המוטיבציה של מילחמת הגנרלים היא שלילית למדי — אגורמאניה, חוסר רגישות ואהבה עצי מית, אם כי בעיני גנרלים רבים נראים מניעים, מן הסתם, באור יפה יותר, הם הקדישו את חייהם להגנת עמיהם, והם ביקשו לתאר את הדברים על-פי האמת שלהם, כפי שראו אותם.

אך לא המניעים הם העיקר, אלא התוצאות.

יהיו מניעים של המשתתפים במילחמת הגנרלים כאשר יהיו, התוצאות הן חשובות וחיוניות ביותר.

דוגמא מילחמת הגנרלים, לא הרי תה נודעת האמת על שום מילחמה.

המילחמה מתנהלת בערסל של אי ודאות. לרוב נשאר הערסל הסמיך גם אחרי המלחמה. דברים רבים שרורים בטור, אחרים כוסו במעטה עבה של תעמולה וכזב. כאשר הגנרלים קושרים ביניהם קשר של שתיקה, בייחוד אחרי מלחמה מוצי לחתיכבכול, אין לאמת כל סיכוי להיוודע.

כימעט כל המישגים והמחדלים הרבים של מילחמת סיני ומימי המתיששת הימים נגנזו בעיקבות קשר כזה. הם יצאו לאור רק במימי גרמת מילחמת הגנרלים שלאחר מלחמת יום הכיפורים.

אלום רק חשיפה אכזרית של שגיאות העבר יכולה למנוע את הישנותן בעתיד. יש חשיבות עצומה לידעת האמת על מאורעות ואנשים בתולדות המלחמה.

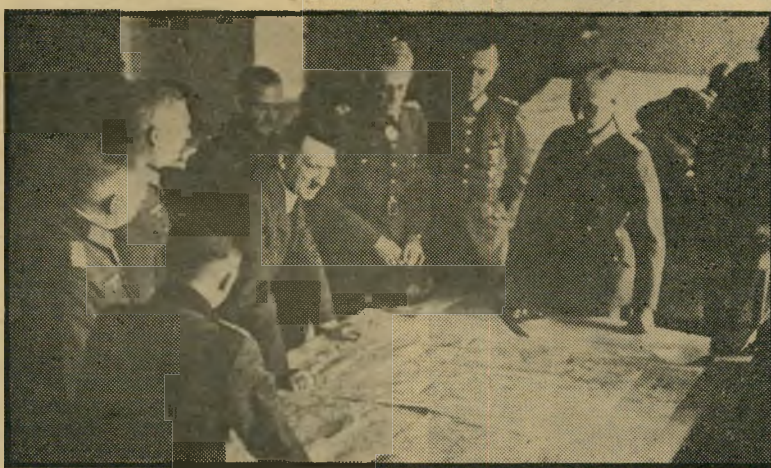
מי שעוזר לגנוז מישגה או ליי קוי, שעלה בחייהם של מאות חיילים במלחמת יום הכיפורים, עולז להנציח את המישגה או להרי שהביאו להריגת יקיריהם. והוא, כמו כן, האינטרס העליון של כל מישפחה שאינה שכולה — והעלולה לישול קורבן לגור רל נורא זה ביגלל ליקוי שלא תוקן.

האינטרס הלאומי העליון הזה — לחי שוף ליקויים כדי שתהיה אפשרות לתקן גם — עומד מעל לכל אינטרס אחר. הוא גם עומד מעל לכאב המישפחות השכור לות. האינטרס האמיתי של המישפחות השכולות היה למנוע את הליקויים לפני שהביאו להריגת יקיריהם. והוא, כמו כן, האינטרס העליון של כל מישפחה שאינה שכולה — והעלולה לישול קורבן לגור רל נורא זה ביגלל ליקוי שלא תוקן.

דווקא מפני שהמלחמה היא תופעה כריכה נוראה, הרי חיונית השיפתה, בכל הדרכים.

כשעיתונאי טועה, מישוה נפגע בשמו הטוב. כשעורך דין טועה, מישוה מפסיד (המשך בעמוד 36)

האזרקה אדן וגונן במילחמה — אין מנוחה לגוחמים

היטלר והגנרלים הגרמנים
הוא היה אשם בכל

מונטגומרי (מימין) ואייזנהואר (במרכז)
טיפש, אגורמאניאק, גנרל כושל, כטייל גמור, בובה חייכנית

זה את כל התוויות האפשריות. אחרי ש' הדביקו שם עיטורים. אייק תיאר את מונטי כטיפש, כאגורמאניאק, כגנרל כוזב, כחורש-מזימות וכמפריסקודות. מוני טי תיאר את אייק ככסיל גמור, כיושבי ראש של חברה מיסחרית שאין לו הבנה צבאית מינימלית, כבובה חייכנית, כאדם נטול כושר-החלטה.

גנרלים אמריקאיים אחרים, כמו ג'ורג' פאטון ועומר בראדלי, השתתפו במלחמה זו בהתלהבות רבה, כשהם משמיצים בעיי קר את מונטי הבלתינסבל, בעוד שהבי ריטים חשו לעזרת מפקדם גמור-הקומה. הגנרלים המידבריים, שהודחו על-ידי צ'ר ציל לטובת מונטי, תבעו באיתור את על-כונם, וטענו כי הסיהם היו המנצחים האמיתיים במידבר המערבי, אף שהניצחון נגול מהם ערב ההכרעה.

הרמטכ"ל הבריטי, אדן ברוק, מתח ביקורת רצחנית על וינסטון צ'רצ'יל, המנחה האגדתי, ותיאר אותו כחוכב חסרתקנה, שהתערב בכל דבר וקיקק בכל שיכול. צ'ר צ'יל, מצידו לא הניח לאיש ליי הנות אף מניצוץ אחד של תהילה, ולמיקרא ספריו מתקבד הרושם שהוא ניחל את המלחמה, פחות או יותר, לבדו.

מלאי מקום אלוהים

כאורה, זוהי תופעה בלתי-סימפטית מאד, מיליוני החיילים של מלחמת העולם השנייה בוודאי הודעו לקרוא בר ספרים אלה שהמנהיגים הנערצים, שלמע גם הם עמדו לשפור את דמם, פשוטו כמש מעו, היו אנשים קטנים. אגורמאניאק, מונטי וצ'רצ'יל, שהיו מריכות בלתי-פוסקות על נוסאים שהיו כרוכים בגורלם של מאות אלפי בני-אדם חיים.

מונטי ופאטון התקוטטו ביניהם על ציר המאמץ העיקרי של הפלישה לגרמניה. כל אחד מהם רצה שאייק, כמפקד ראשי, יתן לו את כל המשאבים, התגבורות והומרי המלחמה, כדי לסיים את המלחמה בי מהלומה מוחצת אחת לליבה של גרמניה. מונטי רצה להלוט בצפון, שם היה הפיר קוד בטי, ואילו פאטון רצה להכות בר דרום, שם היה המפקד — כמו כן — הוא עצמו, שניהם התמרמרו על אייק, שחילק את המאמץ באופן דיפלומטי בין שניהם.

אילו החליט אייק להלוט בצפון, ייתכן כי רבבות בריטים ואמריקאים נוספים, מהגייסות שהוצבו שם, היו נהרגים. אילו החליט להלוט בדרום, היה קורה הדבר לאמריקאים מן האוגדות שם. כל החלטה היתה מתרגמת את עצמה, אוטומטית, ל שפת בית-הקברות.

אם כן, האם לא היה זה בכחי ת הופפת הטא על פשע, כאשר ידו הגנרלים את המריכה הזאת, אחרי המלחמה, באוזני החיילים שנותרו בחיים, הפצועים, הנכים והמישפחות השכולות?

האם אין הדבר מגלה שיפלות מוסרית מאין כמוה מצד הגנרלים, חוסר רגישות אנושית פשוטה? חוששני כי השאלות האלה נושי

אות כחוכב אייכהנה מסויימת שד מהות המיקצוע של הגנרל הוא המלחמה. המילחמה היא ממלכת ההרג וההרס.

אין טעם שנעקם את האף מול קביעה פשוטה זו. הגנרל הוא השכיר של כולנו, השליח של כולנו. כולנו אחראים למציי אות המולידה מלחמות. כולנו מעוניינים שהגנרל יקדיש את מירצו למלאכת-המילחמה, יתכונן למלחמה בימיררגיעה וינהל את המלחמה, אם תפרוץ באשמת הפוליי טיקאים שאנחנו בוחרים בהם.

אין אדם יבול לקבד החלטות הרות-גורד במלחמה, אם ליבו דיי אב למראה כל הרוג.

בחייו הפרטיים יכול הגנרל להיות רגיש ורגשני ככל אדם אחר. אך בשעה שהוא רוכן על מפותיו, ומחליט שהיום, נספוג התקפה של אויב" ושמהר, נעבור להת-קפת-נגד", אין הוא יכול לחשוב על משר מעות החלטה זו לגבי משה ודיד ושימ-

עון, "הסופגים" את ההתקפה היום בגור פותיהם, ועל שלמה ושמואל ודני, שיחצו מחת את ים האש. זוהי אירגישות הכי רחמה, מי שאינו מבורך (או מקולל) בה, נפלט זמן רב לפני שהוא מגיע לדרגת אלוף.

זאת ועוד: אין אדם יכול לשלוח מאות ואלפים אל תוך גיא ההריגה, מבלי להא- מין בעצמו, בסופו של דבר, מזדקק כל מפקד בכיר למנה גדושה של אמונה-בעצי מו, ואין לו מנוס ממידה זו או אחרת של אגורמאניה. יכול גנרל אחד להתפלש באגורמאניה זו, כמו "אייק", או להצניע אותה, כמו "ברן", אך שום אלוף קרבי אינו יכול להיות לגמרי חופשי ממנה.

אייאכשר למדא את תפקידו של אלוהים, דון המוניאדם לחיים ולמוות, מבדי לקות בתמונות של אלוהים-זוטא.

כל גנרל שניצח על מערכה במלחמה רואה את עצמו כדמות היסטורית, והוא